Az utolsó napokban az emberek mértékletlenek lesznek, és csak a kegyesség látszata lesz meg bennük

Nyissuk ki Isten Igéjét Péter első levelének 4. részénél. Olvassunk a 3. verstől: „*Mert elég nékünk, hogy az elmúlt életidőben a pogányok akaratát cselekedtük, járván bujaságokban, gonosz kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és utálatos bálványimádásokban. Amiért idegenkednek, hogy ti nem futtok velük együtt a kicsapongásnak ugyanazon áradatába, és káromkodnak*.”

Szeretnék két kifejezést megvizsgálni, amelyekkel ezekben a versekben találkozunk: a „*bujaságokat*” és a „*kicsapongást*”. Sokszor olvastam ezt a szakaszt, és a bujaság szónál nagy, szörnyű dolgokra gondoltam. A kicsapongásnál ugyanígy, nagyon súlyos dolgokra gondoltam. Pedig a *bujaság* és a *kicsapongás* nemcsak nagyon súlyos dolgokat jelent.

Vannak, akik azt mondják, hogy ha leszoktál az italról, a paráznaságról és a cigarettáról, máris nagyon nagy lépéseket tettél, de ennél sokkal többről van szó.

A *féktelen* szót ha szétbontjuk, valójában két részből áll: *fék* és *-telen*. Akin *fék* van, az olyan, mint ami *zárva* van, a *féktelen* pedig olyan, mint ami *nyitva* van.

Nyitott, zárt, féktelenség, fék. Honnan ered ez a gondolat? A zablát a ló zablájához hasonlítja. Ez egy szerszám, a ló szájába tett zabla, és ezzel a zablával irányítod. Így tartják a lovat kantáron, zabolán.

Vagy zabolán tartanak, vagy nem tartanak zabolán. A kicsapongó ember zabolátlan, féktelen ember. És ebbe nemcsak a részegség és a paráznaság tartozik bele.

Mindannyian talán részegségekre, nagy kívánságokra, ki tudja, milyen dorbézolásokra gondoltunk. Szeretném egy kicsit megvizsgálni ezeket a fogalmakat: a *mértékletességet* és a *féktelenséget*, a zablát és a zabolátlanságot. Látni fogjuk, hogy Isten a Lélek gyümölcsébe beletette a mértékletességet.

Olvassuk el a Galatákhoz írt levél 5. részének 22. és 23. versét: „*De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény*.” Ámen.

A szótárban sok magyarázatot találnak majd a *mértékletességről* és a *féktelenségről*.

Megadom a szótári meghatározást. A *mértékletes* azt jelenti: *önuralom*. Jegyezzük meg ezeket a kifejezéseket. Visszatartjuk magunkat valamitől, ez önmérséklet, tartózkodás. Ez a mértékletesség. És ezek a dolgok közvetlenül ránk vonatkoznak.

Mértéktelennek lenni azt jelenti, hogy nem uralkodsz magadon, semmiben nem fékezed magad. Figyeljünk nagyon: ez azt jelenti, hogy nem tudod megállni, hogy ne tegyél bizonyos dolgokat, amelyek a testhez tartoznak.

A 24. vers nem véletlenül áll ott: „*Akik pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival egybe*.” Ámen. Vagyis mondhatnánk úgy is: megtartóztatták magukat, megtartóztatják magukat a test indulataitól és kívánságaitól.

Jön a szemek kívánsága, és mit kell vele tennünk? Kell, hogy legyenek eszközeink, amelyekkel megfékezzük. Talán nem így tanulmányoztuk Isten Igéjét, talán amikor a kívánságok megfékezésére gondoltunk, bizonyos nagyobb dolgokra gondoltunk, mint a paráznaság, a részegség, de arra nem gondoltunk, mennyire mértékletesnek kell lennünk.

Amikor a mértékletességre gondolunk, tudnunk kell, hogy arra kaptunk elhívást, hogy úgy éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt.

Valójában arra hív minket, hogy olyanok legyünk, amilyen Ő, amilyen az Úr Jézus volt. Tegyük fel hát a kérdést: járt-e az Úr Jézus a test szerint? Élt-e Ő akár egyetlen pillanatig is a test szerint?

Az Úr Jézusban a test meg volt feszítve, és minden kívánságtól megtartóztatta magát. Ilyen volt az Úr Jézus.

A Szentlélek célja az, hogy elvigyen minket a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére, vagyis hogy mindenben mértékletesek legyünk, úgy, ahogyan Ő volt.

Mondhatnánk, hogy ez túl sok. „*Nekünk is vannak kis kívánságaink*” – mondhatnánk. Van egy szép mondás, egy jókívánság: „*Jó étvágyat!*”, és ártatlannak tűnik. Mire buzdít ez a jókívánság? Egyél jó étvággyal!

Nem azt mondja, hogy rossz étvággyal, hanem hogy jó étvággyal. Vigyázz, hogy jó legyen az étvágyad, ne rossz, vagyis egyél mértékkel, ne tömd magad. Mi is valójában a torkosság, a dőzsölés? Bűn, a mértékletesség hiánya. „*Nem, nem tudjuk megállni, nem tudjuk visszafogni magunkat, nem tudunk uralkodni magunkon.*”

Sokan azt gondolják, hogy többet enni nem olyan súlyos bűn. A Lélek gyümölcse azonban a kívánságok megfékezése. Kérdezzük meg magunktól: tömte-e valaha is magát az Úr Jézus? Ha benne a test meg volt feszítve, biztosan tudjuk, hogy soha nem dőzsölt. Nem élt a test szerint, és minket is erre a mércére hív.

Szeretnék egy kicsit végigmenni Isten Igéjén, hogy lássuk, mi történik a zabolátlanokkal, a féktelenekkel, és mi a mértékletesekkel.

Lássuk, mennyire fontos számunkra is, hogy megtartóztassuk magunkat. A célunk az kell legyen, hogy mindentől megtartóztassuk magunkat, ami a testhez tartozik. „*Akik pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették*”, vagyis megtartóztatták, megtartóztatják magukat.

Ezen a területen sokféle bűn van, és szeretném, ha megkeresnénk őket, hogy lássuk, mennyire fontos a mértékletesség, és mennyit kell dolgoznunk ezen a téren.

Ha szeretjük az Úr Jézust, az azt jelenti, hogy ezt a jellemvonását, a mértékletességet is szeretjük. Nem élt a test szerint, és gondoljunk bele, miért nem. Ha lett volna valami jó a testben, akkor élt volna aszerint. De nincs semmi jó a testben. Minden, amit a testnek adunk, ellenünk van. „*Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt*."

És ellenségeskedés van a test és Isten Lelke között. Akik a test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Mi baja van velük Istennek?

Először is olvassunk a Mózes második könyve 32. részéből, a 25. verstől:

„*És látá Mózes, hogy a nép zabolátlan volt, mert Áron zabolátlanná tette vala, ellenségeik gyalázatára*."

A nép zabolátlan volt. Oka van annak, hogy a nép zabolátlan. Áron tette zabolátlanná. Ki volt valójában a főpap? Isten Mózest és Áront rendelte, hogy vezessék a népet. Mózes felment a hegyre, hogy elhozza a kőtáblákat, és Áron maradt ott.

Áron pedig azt mondta: „*Hadd csináljak nektek aranyborjút*." Áron tette zabolátlanná a népet, nem tartóztatták meg magukat, féktelenek lettek. Nem volt már rajtuk zabla. Áron levette róluk a zablát, és többé nem lehetett őket vezetni.

Zabolán tarthatja-e a gyülekezet vezetője a gyülekezet tagjait? Kötelessége-e zabolán tartani a gyülekezet tagjait, vagy nem kötelessége? Figyeljünk nagyon. Ez Isten Igéje. Talán túl keménynek hangzik. Ahol nincs alárendelődés a gyülekezetben, milyen lesz ott a nép? Áron zabolátlanná tette, ellenségeik gyalázatára.

Miért gúnyolódtak az ellenségek? Olvastuk Péter első levelében: hívnak „*a kicsapongásnak ugyanazon áradatába*". Melyik kicsapongás áradatába? Ezt teszi a világ. Nekünk, a világgal ellentétben, zabla van rajtunk: Krisztus igája. Az Úr Jézus azt mondja:

„*Vegyétek fel magatokra az én igámat*." Milyen iga ez? Gondoljuk végig. Nem hasonlít-e az iga a zablához?

Menjünk a Példabeszédekhez, olvassunk a 29. részből, a 15-től a 18. versig, és nézzük lelki szemmel is: „*A vessző és a dorgálás bölcsességet ad, de a szabadjára hagyott gyermek megszégyeníti az ő anyját. Mikor a gonoszok sokasodnak, sokasodik a bűn is, de az igazak azoknak esetét meglátják. Fenyítsd a te fiadat, és nyugodalmat szerez néked, és gyönyörűséget szerez a te lelkednek. Mikor nincs mennyei látás, a nép zabolátlan lesz, de aki a törvényt megtartja, boldog az!*" Ámen.

Az Írás azt mondja nekünk, hogy amikor a nép zabolátlan (Áronnál a nép zabolátlan volt), akkor nincs mennyei látás, nincs isteni kijelentés.

Mit jelent számunkra, hogy van isteni kijelentés? Éppen most kutatjuk az Írást a mértékletességről – részesülünk-e isteni kijelentésben? Ha a nép nem ismeri Isten követelményeit a mértékletesség terén, zabolátlan lesz.

Olvastuk ott a Galatákhoz írt levélben a kívánságok megfékezéséről. Mit akarhat ezzel mondani az Úr? „*Hát már nem iszom le magam*.” Mondjuk. „*Kidobtam a tévét a házból*.” Ezek is ide tartoznak, de nem ez minden.

Zablának kell lennie rajtunk, nem lehetünk nélküle, és ezzel a zablával valakinek vezetnie kell minket. Van valaki, akinek tartania kell ezt a zablát.

Áron volt az, akit oda rendeltek, hogy Mózessel együtt zabolán tartsa a népet. Itt azt olvassuk: „*Mikor nincs mennyei látás, a nép zabolátlan lesz.*” És nem véletlenül van megírva: „*de aki a törvényt megtartja, boldog az*”, vagy Krisztus Igéjét! „*A szabadjára hagyott gyermek szégyent hoz, de aki megtartja a törvényt, értelmes fiú, aki pedig a tobzódókkal társalkodik, gyalázatot hoz az ő atyjára.*” Ámen.

Megint csak talán nagyon súlyos dolgok jutnak eszünkbe, amikor ezt a szót olvassuk: „*tobzódók*”. Pedig ezek azok, akiken nincs zabla – ennyi áll ott.

Jó megértenünk, hogy azokról van szó, akik nem uralkodnak magukon, akiken nincs zabla. Egyszer azt írja, hogy az anyjára hoz szégyent, aztán azt mondja, hogy az apjára is szégyent hoz.

Ha mi a gyülekezetben, Krisztus Testében vagyunk, szégyent hozunk az Úr Jézusra, szégyent hozunk az Egyházra, vagy az Egyház válik szégyenné, ellenségei gyalázatára.

Talán azt mondjuk: nem olyan súlyos dolog a szégyen és a gyalázat, de a dolgok egyre súlyosabbak. Olvassuk a Példabeszédek 5. részének 21. és 22. versét:

„*Mert az Úr szemei előtt vannak mindenkinek útai*”, Ő látja minden ösvényét. „*A maga hamisságai fogják meg az istentelent, és az ő bűnének kötelei tartják őt. Meghal fenyíték hiánya miatt, és bolondságának sokasága miatt megtántorodik*.” Ámen.

Az Írás megmutatja, mi történik, amikor nincs mértékletesség. Az ember meghal, elvész a zabola hiánya miatt. Sokan mondják: „*Hát én még nem tudom megtartóztatni magam.*” Tartóztasd meg magad, ember, mert aki nem tartóztatja meg magát, elvész.

A mértékletesség a Lélek gyümölcse, a Lélek munkájának gyümölcse abban, aki a Lélek indítása szerint él, és hagyja, hogy Ő vezesse.

Mit jelent Isten iránti engedelmességben maradni? Kíván-e tőlünk Isten mértékletességet, vagy nem kíván? Sokaknak nehéz, mert a test, a test kívánságainak megfeszítéséről van szó. A mértékletesség nagyon nehéz, mert harcolnunk kell az óemberrel, aki a bűn ideig-óráig tartó gyönyörűségeire vágyik.

A mértékletesség a test megfeszítésével jár, és ez fáj. Fáj, mert a test a bűn ideig-óráig tartó gyönyörűségeiben akar élni. Az ember az értelmével az üdvösséget akarja, de a teste, a testi

természete is élni akar.

A torkosság a test gyönyörűsége. Semmi köze Isten Lelkéhez vagy a lelki dolgokhoz. Ez csak a test gyönyöreihez tartozik, amelyeket zabolán kell tartani vagy meg kell feszíteni.

Olvassuk el, milyen sors vár a tobzódókra Jób könyve 36. részében, a 9. verstől: „*Akkor tudtokra adja tetteiket és vétkeiket, hogy elhatalmasodtak. Megnyitja fülöket a fenyítésre, és megparancsolja, hogy térjenek meg a gonoszságtól. Ha hallgatnak rá és engednek, napjaikat jólétben töltik el és esztendeiket gyönyörűségben. Ha pedig nem hallgatnak rá, fegyver által hullanak el, és oktalanul vesznek el. De az elvetemült szívűek haragot gerjesztenek, nem kiáltanak, mikor megkötözi őket. Ifjúkorban hal meg az ő lelkök, és életök a tobzódók között.*” Ámen.

Figyeljünk nagyon. A féktelenség bármit jelent, ami a testhez tartozik, és ami sokszor nem is tűnik rossznak. Elmegyek szabadságra pihenni, és a test szerint élek. Nem súlyos dolgok, nem nagy dolgok.

Valaki azt mondta, hogy erre az új évre azt tűzte ki célul, hogy *többet akar utazni, többet akar megismerni* – csakhogy nem Istent, hanem e föld dolgait. Ártatlannak tűnik. Mintha semmi sem volna benne. De mit táplál: a lelki embert vagy a testi embert?

Ha nincs mihez mérnünk, nem sokat értünk meg, de ha arra gondolunk, hogy úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt, akkor gyökeresen megváltoznak a dolgok.

Így tett vajon az Úr Jézus? Bejárt mindenféle múzeumot és emberkéz alkotta templomot, és ezekben lelte kedvét?

Kérdezzük meg magunkat: munkálkodik-e bennünk a Szentlélek, hogy elvezessen a mértékletességre? Mennyire kell mértékletesnek lennünk? Ahol mértékletesség van, ott szabadság van.

Ahol nincs mértékletesség, ott féktelenség van. És a féktelenek nem örökölhetik Isten országát; az Ő országa csak a mértékleteseké. Kérdezzük meg magunkat: van-e Istennek baja azokkal, akik nem tartóztatják meg magukat? Miért kell mértékletesnek lennünk?

Ha az Úr Jézus mértékletes volt, és egyetlen pillanatig sem kívánt a test szerint élni, miért nem kívánta? Mert semmi jó nem volt a testben. A test szerint élt élet csak csapda, tőr.

Olvassunk Péter második leveléből, az 1. részből. Az 5. verstől kezdjük: „*Éppen azért minden igyekezeteteket arra fordítván, mutassatok a ti hitetekben jószágot, a jószágban pedig ismeretet, az ismeretben pedig mértékletességet, a mértékletességben pedig tűrést, a tűrésben pedig kegyességet, a kegyességben pedig atyafiúi szeretetet, az atyafiúi szeretetben pedig felebaráti szeretetet.*” Ámen.

Minden igyekezetemmel azon kell lennem, hogy mértékletes legyek, mert a Szentlélek munkálkodik bennem, hogy elvezessen a teljes mértékletességre, amilyen az Úr Jézus volt.

Ő buzdít, vezet, emlékeztet, hogy mértékletesnek kell lennünk, nekünk pedig minden igyekezetünkkel azon kell lennünk, hogy mértékletesek legyünk. Az Írás tovább azt mondja, hogy ha nincs mértékletesség a szívemben, vak vagyok, és csukott szemmel járok: „*Mert akiben ezek nincsenek meg, vak az, rövidlátó, és elfeledkezvén az ő régi bűnei megtisztulásáról*.”

Az Úr megtisztított a bűneimtől, amikor úgy jöttem hozzá, ahogy voltam, azzal a céllal, hogy olyanná tegyen, amilyen Ő, és azt akarja, hogy eljussak arra a mértékletességre, amely benne megvan.

Bocsánatot nyertem a régi bűneimre, de most nekem kell munkálkodnom és megtartóztatnom magam, hogy eljussak a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Mert Ő ilyen volt: mértékletes.

Kérdezzük meg magunkat: hol tartunk? Szeretjük-e az Ő jellemét, szerelmesei vagyunk-e a mértékletességnek, az isteni természetnek? Teljes szívünkből vágyunk-e arra, hogy mértékletesek legyünk, ahogyan Ő volt, vagy még mindig a test tetszik nekünk?

Az ember elvész a zabola hiánya miatt – ezt olvastuk. Ha nem tanuljuk meg megtartóztatni magunkat, elveszünk, még ha hittünk is az Úr áldozatában. Minden imádságunkkal, minden ajándékunkkal együtt sem örököljük Isten országát, ha nem vagyunk mértékletesek.

Aki Isten országában van, mértékletes, Krisztus igája alá lépett, zabla van rajta. Ha nincs isteni kijelentés, a nép zabolátlan, és ez ellenségeink gyalázatára van.

Jegyezzük meg, hogy lehetünk irgalmasak, adakozhatunk, látogathatjuk a betegeket, tehetünk sok jót, de a mértékletességnek ezekhez semmi köze.

Mutatnunk kell a hitünkben jószágot, a jószágban ismeretet, az ismeretben mértékletességet. Csak ezután jutunk el a tűréshez és az atyafiúi szeretethez. Ne ugorjuk át, különben hiába hittünk. Mértékletesség nélkül nem örököljük Isten országát.

Olvassunk a Titushoz írt levél 1. részéből is, a 7. és 8. versét: „*Mert szükség, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem önhitt, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyerészkedő; hanem vendégszerető, a jónak kedvelője, mértékletes, igaz, kegyes, magát megtartóztató*.” Ámen.

Nehezebb egy lelki csecsemőtől mértékletességet kérni. Így van. Mert még csak most indult el ezen az úton. De aki arra rendeltetett, hogy Isten nyáját legeltesse, annak mértékletesnek kell lennie.

Ha nem mértékletes, nem vezetheti Isten nyáját. Sok mindent elvárnak az emberek egy nyájvezetőtől. Csak ezek érdeklik őket: egyfeleségű legyen, hívő gyermekei legyenek…

De hogy mértékletes legyen, hogy ne haragudjon, az nem olyan fontos. Mit jelent mértékletesnek lenni? A haragtól is meg kell-e tartóztatnunk magunkat, vagy nem? Milyen bűn a harag, hogyan látja az Úr Jézus ezt a bűnt? A mértékletesség hiányának?

Aki haragszik a testvérére, az micsoda? Gyilkos. Lehetünk-e gyülekezetvezetők, ha haragosak vagyunk? Vezetheti-e egy gyilkos Isten nyáját, vagy nem?

Tehát ennek az embernek mértékletesnek kell lennie. Jelen kell lennie életében a Lélek gyümölcsének, lelkileg felnőttnek kell lennie, sok életszakaszon kellett átmennie, és ezeknek az életszakaszoknak a nyomán el kellett jutnia a mértékletességre.

És mondhatnánk, bőségesen megvannak benne ezek a dolgok, és ha bőségesen megvannak, akadálytalan bemenetele lesz Isten országába. Kíván-e tőlünk az Úr mértékletességet, vagy nem kíván?

Az Úr mindannyiunktól mértékletességet kíván, a lelki csecsemőtől is. Neki kezdetben még vannak gondjai, de a célja a mértékletesség, forró vágya az, hogy meglássa az Úr szépségét, és az Úr Jézus mértékletes. A mértékletesség az Ő jellemének szépségéhez tartozik.

Olvassunk Jakab leveléből is, az 1. rész 26. verséből: „*Ha valaki azt gondolja, hogy ő istenfélő közöttetek, és nem zabolázza meg a nyelvét, hanem megcsalja a szívét…*” Az Írás azt mondja, hogy ha nem vagyunk mértékletesek, megcsaljuk a szívünket. Ha nem zabolázzuk meg a nyelvünket, megcsaljuk a szívünket, mert azt hisszük, hogy Istennel vagyunk.

Ha istenfélőnek látszunk, és nem zabolázzuk meg a nyelvünket, „*…annak istentisztelete hiábavaló*.”

Bármit teszünk, abszolút bármit, ha nem zabolázzuk meg a nyelvünket, az istentiszteletünk hiábavaló.

Igen, egy csecsemő még nem jutott el oda, hogy mindenben mértékletes legyen, de hol van a célja? Az, hogy megzabolázza a nyelvét, vagy az, hogy ne zabolázza meg? Olvassunk a 3. részből, ha már itt vagyunk: „*Ne legyetek sokan tanítók, atyámfiai, tudván, hogy nagyobb ítéletet veszünk. Mert mindnyájan sokképpen megbotlunk. Ha valaki beszédben meg nem botlik, az tökéletes férfiú, ki az egész testét is képes megzabolázni*.”

A féktelenségről olvastunk, és itt is: „*Ha valaki beszédben meg nem botlik, az tökéletes férfiú, ki az egész testét is képes megzabolázni*.” Tehát aki megtanulta megzabolázni a nyelvét, az egész testét is zabolán tudja tartani. De mit mond tovább? „*Ímé a lovaknak zablát vetünk a szájukba, hogy engedjenek nékünk, és így egész testüket igazgatjuk*.” Csak a zablát kell a szájába tenni, és irányíthatjuk.

„*Ímé a hajók is, jóllehet oly nagyok és kemény szelektől hajtatnak, igen kicsiny kormány által igazíttatnak, amerre a kormányos akarja. Így a nyelv is kicsiny tag, és nagy dolgokkal kérkedik. Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! A nyelv is tűz, a gonoszság világa. Úgy helyheztetett el a nyelv a mi tagjaink között, hogy megfertőzteti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga pedig a gyehennától lobbantatik lángra*.” Ámen.

Mit kíván itt tőlünk az Írás? Mit kell megszelídítenünk? Mire kell zablát tennünk? Az első, amit tennünk kell, hogy a nyelvünkkel foglalkozzunk. Sokan mondják, hogy ő hirtelen szavú, de a

nyelv tűz, a gonoszság világa.

Amikor a nyelvhez nyúlunk, valójában a szívhez nyúlunk, mert az Úr Jézus azt mondja, hogy a szívnek teljességéből szól a száj.

Amikor megzabolázzuk a nyelvet, megzabolázzuk a szívet, megzabolázzuk a testünket, igazgatjuk a testet, gyökerénél állítjuk meg a rosszat. A nyelv hozza ki a rosszat, és látjuk, hogy aki nem zabolázza meg a nyelvét, megcsalja önmagát? Megcsalja, és az ilyen ember istentisztelete hiábavaló. Aki sokat beszél, nem kerülheti el a vétket – ezt mondja nekünk Isten Igéje.

„*A nyelvet pedig az emberek közül senki sem képes megszelídíteni; fékezhetetlen gonosz, teljes halálos méreggel*.” A nyelvet nem lehet megfékezni. A szívet kell megfékeznünk, belülről kell megállítanunk, ki kell vennünk a rosszat a szívből.

Ha nem vesszük ki a rosszat a szívből, mit fog kiadni a szív? „*Ugyanazon szájból jő ki áldás és átok. Nem kellene, atyámfiai, ezeknek így lenniük*.” Olvassuk a 14. verset: „*Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a ti szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen. Nem ez a felülről alászálló bölcsesség, hanem földi, érzéki, ördögi*.” Ámen.

A száj azt adja ki, ami a szívben van. A keserű irigység viszálykodáshoz vezet. Kijön, amit gondolok, amit tenni akarok. Kimondom, mert érvényesítenem kell magam, el kell mondanom, amit gondolok.

Mennyire fontos a kívánságok megfékezése? Itt is azt mondja, hogy meg kell zaboláznunk a nyelvünket. Ez az első, amit tennünk kell.

A nyelv nagyon egyszerű mérce. Ha a nyelv nincs megzabolázva, nagyon nagy bajunk van. A lovak szájába zablát teszünk. Nekünk hová kell tennünk a zablát?

Ugyanúgy a szájba, hogy engedelmeskedjen, és így igazgatjuk egész testünket. Az egész testét is képes megzabolázni – mondja Isten Igéje. A szív is zabolán tartható.

Olvassuk a Példabeszédek 17. részének 27. és 28. versét: „*Aki visszatartja beszédeit, tudós az, és aki nyugodt elméjű, értelmes férfiú az. A bolond is, mikor hallgat, bölcsnek állíttatik, és aki ajkait bezárja, értelmesnek*.” Ámen.

Aki nem fékezi meg a szavait, a saját romlására teszi. Így találtuk megírva. „*A tobzódók halálával halt meg*” – azok, akikben nincs mértékletesség, akik nem tartóztatták meg magukat. „*Aki nyugodt elméjű, értelmes férfiú az.*”

Ha nyugodt a lelked, milyen lesz a beszéded? Nyugodt, vagy sokat beszélsz? Isten Igéje azt mondja: „*A szelíd felelet elfordítja a haragot, a bántó beszéd pedig felgerjeszti a haragot.*” „*A bolond is, mikor hallgat, bölcsnek állíttatik, és aki ajkait bezárja, értelmesnek*.” Ámen.

Az Írás figyelmeztet minket Péter első levelében: „*Ha valaki szól, mintha Isten beszédeit szólná*.” Szólhatja Isten beszédeit, de egyébként tartsa a száját. Ha nem tartja a száját, a saját

romlására teszi – ezt mondja nekünk Isten Igéje. Látjuk tehát, mennyire fontos a mértékletesség Isten szemében.

Sokféle megtartóztatás van, nagyon sokféle. Mondtuk: ha leszoktam az italról, megtartóztattam magam. Persze, a cigarettáról is leszoktam. Megtartóztattuk magunkat a cigarettától, felhagytunk a dorbézolással, a mulatozással, megtartóztattuk magunkat, de a szavainktól, a szánktól is meg kell tartóztatnunk magunkat, zablát kell tennünk a szánkra, és amikor szólunk, Isten beszédeit kell szólnunk.

„*Válogatott szavak vannak az értelmes, bölcs ember szájában*” – mondja Isten Igéje, és válogatott szavak csak Isten beszédei.

Olvassuk Pál Timóteushoz írt második levelében, a 3. rész 1. versétől: „*Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. Ezeket is kerüld*.” Ámen.

Jól meg kell értenünk, hogy a mértékletesség az Úr parancsához tartozik. Értsük meg jól. Akiben nincs mértékletesség, abban csak a kegyesség látszata van meg.

Vannak vallásos emberek, akik nem tartóztatják meg magukat. Ha nem tartóztatjuk meg magunkat, Isten Igéje azt mondja, hogy csak a kegyesség látszata van meg bennünk, és megtagadjuk Isten erejét.

Az emberek a test szerint akarnak élni, és jönnek, és azt mondják nekünk:

„*Törvényeskedők vagytok!*” De nézzük, milyen „törvényeskedést” kér tőlünk itt Isten: hogy minden igyekezetünkkel, minden igyekezetünkkel azon legyünk, hogy mértékletesek legyünk. Különben, mondja az Írás, elveszünk.

Ha ezt nem tesszük, vakok vagyunk, és csukott szemmel járunk. A Jelenések könyve 3. részében pedig ezt mondja a laodiceai gyülekezetnek: „*kivetlek téged az én számból*.” Azt hiszed, jól megy a sorod? Azt hiszed, meggazdagodtál, és így tovább? Nézd, milyen jól megy a sorod, de nem vagy mértékletes! Tudd meg, hogy vak vagy, és csukott szemmel jársz. Vak vagy. A mértékletesség hiánya bűn – így látja Isten.

A Lélek gyümölcse a mértékletesség. Hagyjuk, hogy a Szentlélek vezessen és indítson minket, és igyekezzünk mértékletesek lenni.

Ha olyanok akarunk lenni, mint az Úr Jézus, akkor megtartóztatjuk magunkat, mert Ő mindenben mértékletes volt, a test meg volt benne feszítve, és soha nem adott neki teret.

Az ember élhet a test szerint egy hamis ernyő alatt is.

„*Kirándulni megyek.*” Látszólag semmi súlyos nincs ebben. Mi rossz van abban, ha elmegyünk egy kirándulásra? De ha azért megyünk, hogy a testnek éljünk, az rossz.

Mit vonhatunk le mindabból, amit olvastunk? Legyetek mértékletesek! Levonhatjuk ezt, vagy nem? A mértékletesség a Lélek gyümölcse, ha hagyjuk, hogy Ő formáljon minket.

Mértékletesnek lenni isteni dolog. Hasonlóvá leszel az Úr Jézushoz. Csak akkor ízleled meg Isten országát, amikor már nem adsz eledelt a testnek, amikor nem táplálod a testet, hogy fel ne ébreszd a kívánságait. A Lélek gyümölcse a kívánságok megfékezése.

Ne tápláljátok a testet, ne tápláljátok, hogy fel ne ébresszétek, mert a test a lélek ellen harcol. (Szeretteim, kérlek mint jövevényeket és vándorokat, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek. 1Péter 2:11)

Minden, amit a test gyönyöreiért teszünk, nem lelki, hanem száz százalékig testi. Segítsen az Úr, hogy megértsük: mértékletességre kaptunk elhívást, ahogyan az Úr Jézus is mértékletes volt.

Tetszik-e nekünk az Úr Jézus, aki megtartóztatta magát a test minden dolgától? Ha nem tetszik, az azt jelenti, hogy nem akarunk olyanok lenni, mint Ő. Csak a Mennyországot akarjuk, és az Ő áldásait akarjuk. Csak azt akarjuk, hogy ne jussunk a pokolba. Meg kell értenünk, hogy aki a testnek él, nem megy be Isten országába.

Vannak dolgok, amelyek talán nehezebbek némelyikünknek, de ez Isten Igéje. Nem kell kétségbe esnünk. Csak legyen előttünk ez a szép cél.

Fontos, hogy haladjunk előre, és minden igyekezetünkkel azon legyünk, hogy mutassunk a hitünkben jószágot, a jószágban ismeretet, az ismeretben mértékletességet. Minden igyekezetünkkel.

Meg kell értenünk, hogy ez az Úr parancsa. Akiben ezek nincsenek meg, vak az, csukott szemmel jár, és elfeledkezett arról, hogy megtisztult. Igen, erre a magasztos járásra hív minket: hogy megfékezzük a kívánságainkat.

Sok kívánság van, tudják: a szemek kívánsága, a test kívánsága, és így tovább.

Olvassuk a Galatákhoz írt levél 6. részének 7. versét: „*Ne tévelyegjetek, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratja is. Mert aki vet a testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a Léleknek, a Lélekből arat örök életet*.” Ámen.

Miért adnánk gyönyöröket a testnek? Hová megy ez a test? Szemét, csomagolás, nincs semmi értéke, és nem szabad befektetnünk bele. Hogy jól egyen, jól éljen, szeressen jól pihenni, jól érezze magát – és a végén elrothad, és semmi sem marad belőle.

Aki vet a testének, a testből arat veszedelmet. Csak aki vet a Léleknek, a Lélekből arat örök életet. Ámen. Vegyük szívünkre ezeket a dolgokat. Nagyon fontos. A test halálos ellenségünk. Ezért kér tőlünk az Úr mértékletességet. Sok mindent teszünk, evangelizálunk, ki tudja, mi mindent. De ha a test szerint élünk, semmit sem oldottunk meg, abszolút semmit.

Ha a test szerint élünk, elveszünk. Mit jelent vetni a testnek és befektetni a testbe? Vetni, hogy aztán teremjen. Segítsen az Úr, hogy megértsük.

Annyi vers figyelmeztet minket, hogy ne a test szerint éljünk. Megeszünk egy ételt, megesszük, de ne fektessünk bele, ne becsüljük többre, mint amennyit ér. Megeszünk egy süteményt, de csak annyit, amennyi az a sütemény, és kész. Ne tömjük magunkat süteménnyel, hogy élvezzük az ízeket, hogy rendkívül jól érezzük magunkat.

A Léleknek nincs szüksége ezekre a dolgokra, semmi szüksége ilyesmire. Furcsán hangzik, de tudják, mindezek a dolgok a testhez tartoznak. Akik a földi dolgokkal törődnek, azoknak a vége a veszedelem. És ezt Pál apostol sírva mondta: „*kiknek istenük a hasuk*”.

Olvassunk a Filippibeliekhez írt levélből, hogy megrettenjünk egy kicsit, talán segít. A 3. rész 17. versétől: „*Legyetek együtt az én követőim, atyámfiai, és figyeljetek azokra, akik úgy járnak, amint minket példaképül bírtok. Mert sokan járnak, akikről sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy ők a Krisztus keresztjének ellenségei*.” És tudják, a vallásosak is beletartoznak ebbe: „*Akiknek végük a veszedelem,*

akiknek istenük a hasuk, és dicsőségük gyalázatukban van, akik földiekkel törődnek.” Ámen. A mi végünk is veszedelem lesz. Örök veszedelem, távol Isten orcájától, és csak az örök pokolban lesz részünk.

Oda akarunk-e jutni? Senki sem akar? Azt hiszem, nem. Legyünk olyanok, mint az Úr Jézus. Ha az a célunk, hogy hozzá hasonlóvá legyünk, vágyni fogunk arra, hogy megtartóztassuk magunkat, és hogy a test meg legyen bennünk feszítve. Különben csak úgy élünk majd egyik napról a másikra, és végtelenül esedezünk majd az irgalmáért.

Ne álljunk meg egy olcsó üdvösségnél, amely csupán az Ő áldozatába vetett hitre szorítkozik. Tűzzük ki mindannyian célul, hogy átformálódjunk Krisztus képére, és Ő munkálkodni fog. A Szentlélek elváltoztat minket dicsőségről dicsőségre – ha nincs bennünk gonosz, hitetlen szív. Ámen.

Sursa: *Az utolsó napokban az emberek mértékletlenek lesznek, és csak a kegyesség látszata lesz meg bennük* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/az-utolso-napokban-az-emberek-mertekletlenek-lesznek